

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 68/13

Luxemburg, 30 mei 2013

Conclusie van de advocaat-generaal in zaak C-85/12
Société Landsbanki Islands HF

Advocaat-generaal Cruz Villalón is van mening dat de richtlijn betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen zich er niet tegen verzet dat, zoals in IJsland, bij wet maatregelen tot sanering van kredietinstellingen worden genomen

Die maatregelen moeten betrekking hebben op specifieke instellingen en de betrokkenen moeten op doeltreffende wijze hiertegen bij de rechter kunnen opkomen

De richtlijn betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen¹ bepaalt dat, in geval van faillissement van een kredietinstelling met bijkantoren in andere lidstaten, de saneringsmaatregelen en de liquidatieprocedure deel uitmaken van één enkele insolventieprocedure in de lidstaat waar de instelling haar statutaire zetel heeft (de zogenaamde staat van herkomst). Bijgevolg zijn die maatregelen in beginsel aan één enkel faillissementsrecht onderworpen en worden zij toegepast volgens het recht van de staat van herkomst, waarbij zij volgens dit recht zonder verdere formaliteiten rechtsgevolgen hebben in de hele Unie. Daartoe worden de staten die partij zijn bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, zoals IJsland, gelijkgesteld met de lidstaten van de Europese Unie.

In de context van de instorting van het financiële stelsel in IJsland tijdens de in 2008 uitgebroken internationale financiële crisis heeft het IJslandse parlement een reeks maatregelen genomen tot sanering van verschillende in dat land gevestigde financiële instellingen. In het bijzonder verbood een op 13 november 2008 vastgestelde wet² om rechtsvorderingen in te stellen tegen kredietinstellingen waaraan uitstel van betaling was verleend. Die wet was ook met terugwerkende kracht van toepassing op de eerder genomen conservatoire maatregelen.

Landsbanki Islands HF is een IJslandse kredietinstelling waaraan op 5 december 2008 uitstel van betaling is verleend. Kort tevoren, op 10 november 2008, waren onder Landsbanki in Frankrijk twee conservatoire beslagen gelegd op verzoek van een in die lidstaat gevestigde schuldeiser. Landsbanki heeft die beslagen bij de Franse rechter aangevochten, op grond dat de in IJsland genomen saneringsmaatregelen krachtens de richtlijn rechtstreeks aan haar Franse schuldeiser konden worden tegengeworpen.

In deze context vraagt de Franse Cour de cassation, die in laatste aanleg kennis neemt van de zaak, het Hof of de in de IJslandse wettelijke regeling bedoelde saneringsmaatregelen, hoewel zij door een wetgever zijn genomen, onder de richtlijn vallen, die de wederzijdse erkenning beoogt van door administratieve en rechterlijke instanties vastgestelde saneringsmaatregelen en liquidatieprocedures.

In zijn conclusie van vandaag geeft advocaat-generaal Cruz Villalón het Hof in overweging te oordelen dat **bij wet genomen maatregelen zoals die in de betrokken IJslandse wet, niet mogen worden uitgesloten van de werkingssfeer van de richtlijn op de enkele grond dat zij rechtstreeks door de nationale wetgever zijn genomen**. Volgens hem komt de verwijzing in de richtlijn naar de administratieve of rechterlijke instanties eenvoudig door het feit dat deze instanties

¹ Richtlijn 2001/24/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 april 2001 betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen (PB L 125, blz.15-23).

² Wet 129/2008.

doorgaans de saneringsmaatregelen moeten nemen waarvan de richtlijn de erkenning door de lidstaten beoogt.

Niettemin **moeten die maatregelen specifiek betrekking hebben op financiële instellingen die onderscheiden zijn door hun situatie en moeten de betrokkenen op doeltreffende wijze hiertegen bij de rechter kunnen opkomen.** Het staat aan de Cour de cassation om te beoordelen of de betrokken IJslandse wet aan deze voorwaarden voldoet.

In de eerste plaats merkt advocaat-generaal Cruz Villalón dienaangaande op dat de betrokken IJslandse wet van toepassing is op een duidelijk afgebakende en gemakkelijk herkenbare groep individuele adressaten: de financiële instellingen waaraan uitstel van betaling is verleend. Ten tijde van de vaststelling van de wet in IJsland was dat de situatie van Landsbanki en vier andere financiële instellingen. In de context van de in 2008 in IJsland begonnen financiële crisis, kon de IJslandse wetgever niet onkundig zijn van de bijzondere situatie van Landsbanki.

Voorts merkt hij op dat die maatregelen individueel en tijdelijk lijken, en dus niet van algemene en permanente aard zijn. In een situatie waarin de saneringsmaatregelen die noodzakelijk zijn om de situatie van een financiële instelling aan te pakken – wegens de rang van wet van de bepalingen voor de toepassing waarvan zij gevolgen hebben – noodzakelijkerwijs eveneens van wetgevende aard zijn, heeft het geen zin om de door een parlement genomen saneringsmaatregelen van de werkingssfeer van de richtlijn uit te sluiten enkel omdat het niet gaat om een administratieve of rechterlijke instantie, dat wil zeggen omdat zij niet afkomstig zijn van een instantie die ze niet kan nemen. In ieder geval staat het aan de Cour de cassation om na te gaan of de betrokken IJslandse wet, afgezien van de vorm en de auteur ervan, volgens de werking ervan is aan te merken als een administratieve of rechterlijke beslissing in de zin van de richtlijn, dat wil zeggen als een bepaling die niet bedoeld is om op algemene wijze of herhaaldelijk te worden toegepast, maar bedoeld is voor een bijzondere en concrete situatie.

In de tweede plaats garandeert de richtlijn de gelijkheid van alle schuldeisers in de uitoefening van hun recht op toegang tot de rechter. Bijgevolg kunnen de maatregelen van de IJslandse wet slechts als saneringsmaatregelen in de zin van de richtlijn worden aangemerkt, indien de juridische vorm ervan niet eraan in de weg staat dat de betrokkenen hiertegen op doeltreffende wijze bij de IJslandse rechter kunnen opkomen, hetgeen door de Cour de cassation dient te worden nagegaan.

Ten slotte is de advocaat-generaal van mening dat de richtlijn niet eraan in de weg staat dat een nationale bepaling die elke rechtsvordering tegen een financiële instelling verbiedt of opschort zodra een uitstel van betaling van kracht is, terugwerkende kracht heeft ten aanzien van door een andere lidstaat eerder genomen conservatoire maatregelen.

NOTA BENE: De conclusie van de advocaat-generaal bindt het Hof van Justitie niet. De advocaten-generaal hebben tot taak, in volledige onafhankelijkheid het Hof een juridische oplossing te bieden voor het concrete geschil. De rechters van het Hof beginnen vandaag met de beraadslagingen over het arrest, dat op een latere datum zal worden gewezen.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van de conclusie is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught 📞 (+352) 4303 2170